

Ostrice 4

Dušan
Ludvik

Zagózdni smo med pošastno stvarnostjo
in med življenjem, kakršno naj bi bilo zares,
zverinskost na pohodu je z nevarnostjo,
odsekaš glavo, zrasede nova, z njo pa tisoč jez.

Svet z gnusom je zavrgel blazni fanatizem.
A priče smo – spet je oživel atavizem:
vodnik krvnik, sodnik lažnik, kdor čist, čast maže,
nihče ni kriv, vsak s prstom na soseda kaže.

Kjer v praksi je dvoličnost, le farsa je različnost,
napuh kotí sebičnost, prepir pa nepravicočnost,
ohrani trezno glavo, kdor skregan si s postavo –
kdor najbolj krade, najbolj prisega na ustavo.

Nikoli nisi varen pred psom, ki ne zalaja!
Molk vdanih psov potrja, da nekaj se dogaja:
Vrhovnik le namigne, določi kraj in čas,
zdresiran pes zalaja, popade na ukaz.

Rod, komaj je prerôjen, pa že dobi kľofuto!
Kako bo bistvo čisto, ko v kalnem je zasno, to,
ko je stržen življenja – jurišanje in hajka,
zabloda – naša stvarnost, svoboda pa le bajka.

Ne le Rimljanom, tudi nam dan je nek Cunctator,
mečkač in iger z ognjem naiven propagator.
Dejanj prepolna usta, ko nihče ne zahteva,
ko nam grozi nevarnost, pa glavo v pesek. Reva!

Vsak naj bi izkušen bil in predvidljiv, soliden,
kdor dela prav, gre glas, kako je daljnoviden,
on pa, prej ko pove, na levo stran poščili –
sam bodi mož, ne da te kdo šelè prisili!

Sumničav je neznosen, neodločen v dvom ujet,
previden nezaupljiv je, zaupljiv pa nezavzet.
Ko sila je, zgrabi, kdor se širokousti,
če nisi kos, stran prste – korajžnejšim prepusti!

Starost je kot prežlahtno, kot uležano vino,
 njeno modrost primerjam s slepečo bisernino;
 ko te poslušam, vino dobi cik po plesnivem,
 in slep je biser, vdelan v zaponko na črvivem.

—
 Drži: kjer ni lažnika, ni sodnika,
 zato je nujno ustvariti – tožnika.
 So sodbe: za zločin vedo, pa so molčali,
 so sodbe, kjer hote se dostojanstvo žali.

—
 Pred vrati obtožen stati, iskati cilj v zagati.
 Odit – samomor?* Ostati – slep umor?
 Kjer traja umazan spor, čist je in zdrav – upor,
 če se ne dá zdržati, čemu na silo ostati?

* Janez Stanovnik: »Zame bi bila odcepitev Slovenije samomor« (Pobjeda 9. 4. 1989 in v Titogradu – TVLJ 24. 5. 1989.)

—
 Od prvih ur smo v škripcih in trajno na izgubi,
 kogar je volja, vleče, stori, kar se mu zljubi,
 vse dobro – že razbrano, vse slabo – nam je skupno,
 vse, kar ni prav, pa ščiti pečat: »Strogó zaupno«.

—
 Po bližnjicah in zvezah (ne sluge ne lakaji),
 ko bomo mi hoteli – kot k amaterski vaji
 bomo prišli v Evropo brez prakse in veščin,
 na svoj jugoslovanski (vsem dobro znan) način.

—
 Več daješ, kakor zmoreš, vendar ni zadosti,
 vsak razmetava tvoj denar, ti pa se pôsti!
 Vseeno je, naj delaš dobro ali slabo –
 vzel bo, ker nima nič, in vpil: »Saj ni za rabo!«

—
 Kdor je berač, berači, lahko pa mitinguje,
 ko vlečeš ga iz nuje, za hrbtom te opsuje.
 Lepa beseda oblači, podla parola slači,
 ni norec, kdor berači, le kdor mu v malho tlači.

—
 Kako naj ve neuk kozar, kaj je bonton,
 karkoli dá, obeša na veliki zvon,
 ve, kdaj si sit bil iz njegovega korita,
 in, kar je dal, ti še čez pol stoletja očita.

—
 Prebežnike svoj čas utapljali so v reki,
 zdaj onečejajo svet v akademski obleki.
 Nizkotno nizko ciljaš, ne zadeneš v polno:
 kdor čist, ostane čist – čeprav pohodi govno.

Vemo za zdrave sile, baje še kar udarne,
le slutene v ozadju, vendar nič manj nevarne:
komur najtrša prede, se na vse kriplje upira,
da umazan cilj doseže, načinov ne izbira.

Kaj ni dovolj, da si (in to je dejstvo)
pred njimi kriv, ki si jim svet zafušal,
zdaj bi pogrnil plašč čez farizejstvo,
prejšnje biričevstvo* pod njim zatušal.

* Mladina št. 25 (7. 7. 89), str. 27 – idr., idr.

Izlije jo na nas, kar gnojnice ima.
Naš rod še bevskniti ne zna, le godrnja,
za spor ponuja mir in prosi zanj ponižno.
Če smo si že navzkriž, pa še po njih navzkrižno!

Kdor skoz in skoz samo grozí, se vsem pristudi!
Svobode obtoženi, da smo prižgali ji fanal.
Izzivaš, hočeš greh – pri svojih se pomudi,
najprej jim kruha daj, nato zatri v njih kriminal!

Naša demokracija: podira, ko postavlja,
svoboda na papirju, brezpravje uveljavlja,
nasilnež poveljuje, previdni pa le kima,
ko tepec sme pretepsti predstavnika režima...

Kako bo narod dober, obvladan od drhali,
ne vidijo čez svoj prag, pa nauk bi nam dajali,
že vsak ničè se s tanki bahá in petelini –
kdor vlada s silo, noče mirovnika v bližini.

Prej ko norost napraviš, jo vsaj poglej pri luči,
trohniš še v mračnih časih, s tanki* rožljaš kot s ključi,
ki naj odpro nam vrata, kjer svet stoji in pada –
iz mode je navada: kdor lađa top – ta vlada...

* Borba 28. 6. 1989; – Delo 11. 7., str. 2; 12. 7., str. 3; 1. 8., str. 2 idr.

So pravi in so tudi duševni invalidi,
dovolj, da migneš s prstom, pa že krvavo vidi.
Sami nedotakljivi, gluhi preživeli svet,
v zadnjih trzljajih, pa še – vsiljujejo svoj red.